

καν, κατήχησαν. Τὸ ἀξιωματικὸ ἔργο του τὸ ἐφώτισε ἡ φιλοδοξία τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ γι' αὐτὸ ἐδραβεύθηκε.

Κ' ἐπανερχόμενον τὸν ἐχειροκροτήσαμε ὅλοι μας διότι ἔκανε, ὅτι ἐξήλειψε κάθε πατριώτη, ἀποκαλύπτοντας τὸν ἐχθρὸ μας ψεύτη, συκοφάντη, κακόβουλον, ἀρπαχτικὸ ἀρκοῦδι.

Καὶ τὸν περιμέναμε στὸν ἐρχομὸ του σεμνὸ καὶ τιμημένο.

Ἐδῶ πέρανε τέλες ἡ ὁμορφὴ ἀρχῆ.

Ἐπεται τώρα κάποια μεγάλη, παρασκευασμένη, θεατρικὴ, πομπώδης ὑποδοχὴ, ὅπου λαλεῖ ὁ ταξιδιωτὴς πρὸς τοὺς ντόπιους πλῆον, δίνοντας λογοδοσίαν τοῦ ταξιδιοῦ του μὲ κάποιον—θα μπορούσε νὰ πῇ κανεὶς—στόμῳ ἀνδρομειδίου πρὸς τὴ σεμνότητα τοῦ ἔργου του.

Ἡ λογοδοσία του ὅμως μαζὴ μ' αὐτὸ τὸ μικρὸ ἐλάττωμα κι' ἀνάμεσα δὲ ἄλλοι πού θὰ μπορούσε νὰ ψέξῃ ὁ λεπτολόγος, ἦτο γεμάτη ἀπὸ πατριωτικὲς συμβουλές, ἀφ' ἑνὸς μὴν ἀπὸ τὴν καμπάναν κινδύνου κ' ἐφάνερνε τὴν εὐγενικὴ προσπάθειαν νὰ ξανάψῃ στὰ σπῆματα τοῦ ἀκροατοῦ τὴ φωτιὰ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του.

Κ' εἶπαμε τότε. Λίγο ἐπικινδύνει τὸ παιγνίδι τοῦ Ἐνθουσιασμοῦ, γιατί ὁ λαὸς ἀνάδει καὶ κορώνει ἀμέσως καὶ πηδᾷ εὐκόλῃ τὰ ὄρια τῆς ἐχεφροσύνης, ἀλλ' ἐξ ἄλλου ἀναγκαῖο καὶ πρακτικὸ μέτρο καὶ συντελεστής προόδου πανθομολογούμενος εἶνε ὁ ἐνθουσιασμός. Κ' ἐπὶ τέλους ἴσως κατορθωθῇ ἔτι νὰ ἀποτινάξῃ ὁ κοσμάκης τὴ νάρκη καὶ τὸ ἔθνικὸ δυνάμωμα.

Αὐτὸς ὁ συλλογισμὸς μᾶς ἔκανε νὰ δροῦμε καὶ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἀρετῆς δικαιοδογία τοῦ ὑπνωτιστικοῦ του ἔργου τὴν ἰδέαν, ὅτι πρέπει νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ Κράτος γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ὑπερασπίσῃ, ὅταν θὰ μπορέσῃ, τὸ δίκαιόν του.

Ἀλλ' ἀπὸ τὸ σημεῖο ταῦτο ὁ ὑπνωτιστικὸς αὐθιγνισμὸς, τὰ χάνει, μεγαλώνει μόνος του, φουσκώνει, τεντώνεται, κορδόνεται, φαντάζεται ὅτι δὲν ἐταξιδεύει μὲ τὸ θαλάρι καὶ μὲ τὸ σιδερόδρομο, ἀλλ' ὅτι περιέτρεξε τὴν Ἑλλάδα, λησδολοῦμενος καὶ προσπιλακίζομενος, μὲ τὸ ἀποστολικὸ ραβδί στὸ χέρι.

Κ' ἐπειδὴ ἐμψύριζαν δύο τρεῖς ἀδεεῖς Ρωμιοὶ τ' ὄνομα τοῦ Ρήγα, εἶδε ὄνειρο στοὺς ὕπνους του στεφανωμένο τὸν κρόταφόν του μὲ τὸ στεφάνι τοῦ Ἐθνομάρτυρα. Καὶ πηδῶντας τότε μὲ τοὺς εὐσεβεῖς τοῦ πόθους τὴν τάφρον τοῦ φυσικοῦ κύκλου τῆς ἐνεργείας του καὶ τῆς ἐπιτροπόμενης φιλοδοξίας ἐπεσε δὲ μεταφυσικοῦς παλληκαρισμούς καὶ ξαννοίχθηκε στὰ διδάγματα φαγοπότια, ὅπου ἐλάλησε πρὸς ἐνθουσιασμένους νέους, μ' ἔλλειψι τάκτ ἐκτακτῇ, λόγια ἡχηρὰ μὲ τὸ παρακάτω νόημα.

Ἡ γνώμη μου εἶνε καὶ γνώμη σας. Πρέπει νὰ ξεκινήσουμε γιὰ τὸ Σύννορον ὁπῶς, ὁπῶς. Καὶ τὴ γνώμη σας αὐτὴ πρέπει νὰ τὴν ἐπιβάλλετε στὸν τόπο καὶ στοὺς ἀρχόντας του ὁπῶς, ὁπῶς.

Αὐτὸ εἶνε τὸ ἀσχημὸ τέλος τοῦ ἱστορικοῦ ποῦ εἶχαμε νὰ διηγηθῇ.

Διότι σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο παύει τὸ εὐεργετικὸ καὶ σεμνὸ ἔργο τοῦ πονοῦντος τὸν τόπον του καὶ ἀποπειράται ὁ φημοθῆρας τὴν ὑπεβολὴν ὀχλοκρατικῆς ἰδέας καὶ τὸ ξανάμμα ἐνθουσιασμοῦ ἐπιζημιῶν εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ ἐπικινδύνου διὰ τὴν ὑπαρξίν του Κράτους.

Ἀλλ' ἐδῶ μᾶς γεννᾶται ἡ ἀπορία καὶ τὸ ἐρώτημα: Πῶς καὶ γιὰτί μεταβλήθηκε ὁ ἀγαθὸς πατρι-

ώτης δὲ ἀγύρτην εἰδηγητὴν τρέλλας ὀδηγούσης δὲ ἄτοπα πάμπολλα;

Πῶς δὲν ἐννοεῖ ὅτι ὅσον ὠφέλιμος εἶνε ὁ ἐνθουσιασμός ὁ θερμαίνων καὶ κινῶν πραγματικὴ δύναμις, τόσο καταστρεπτικὸς εἶνε ὁ ἄλλος, ὁ τυφλός, ὁ ἀδικαιολόγητος, ὁ παραδέρνων ὅπου λάχει, κι' ὅπως λάχει;

Τὴν ἀπορία μας αὐτὴ προσπαθήσαμε νὰ τὴν ἐξηγήσουμε μ' ἓνα γνωστὸ ψυχολογικὸ φαινόμενο καὶ μ' ἓνα παραδείγμα πασίγνωστο στὴν πρωτεύουσα.

Λένε ὅτι ἐντιμὸς πολίτης, ὁ πρῶτος ἄλλοτε ράφτης τῆς Ἀθήνας, ἀφ' ὅτου ἐκλείδεν τὸ ἐργαστήριον τοῦ κόβει καὶ ράβει μὲ τὴ γλῶσσα του διηγούμενος ἐπεισόδια καὶ συνομιλίαν του μὲ τὰ διάφαιρα ἐξαδέφφια του Βασιλεῖς, Τσάρους, Βίσμαρκ, καὶ Προέδρους τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας. Διηγούνται δὲ ὅτι τὰ λέει ὅλα αὐτὰ μὲ τόση ζωηρότητα, τὰ ποικίλει μὲ τόσας λεπτομερείας καὶ τὰ χρωματίζει μὲ τόνο φωνῆς τόσο πειστικόν, ὥστε ὁ ἀκούων ἐν ᾧ νοιώθει τὸ ἀπῆλθον, διστάζει νὰ χαρακτηρίσῃ τὸν ὁμιλητὴ μὲ τὸ σκληρὸ ἐπίθετον τοῦ ψεύτη.

Ἡ ψυχολογία γνωρίζει τὴν μορφήν αὐτὴν τῆς αὐταπάτης καὶ δεδαλώνει, ὅτι ὁ πάσχων κατὰ τὴν ὁρὰ τοῦ παραληρήματος δὲν ἔχει συνειδήσιν τοῦ ὁρμαθοῦ τῶν ψευδολογημάτων, ἀλλὰ φαντάζεται ὅτι πραγματικῶς συνέβησαν ὅσα διηγείται. Ἡ παραμικρὴ ἀφορμὴ, μὴ ἐπίσκεψιν στὸ ἐργαστήριον ἐνὸς ὑψηλοῦ προσώπου πρὸς παραγγελίαν ἐνδυμασίας, ἐξῆψε τὴν θερμότην φαντασίαν τοῦ πάσχοντος κ' ἐδημιούργησε σχέσεις, συγγενείας καὶ σκηνάς, τὰς ὁποίας μολὶ ἐπεθύμησε πάντοτε. Μὲ τόση δὲ δύναμιν ἐνοίωσε ὁ ἀρρωστὸς τὸν φανταστικὸν αὐτὸν κόσμον ὥστε τὸν ἀποδίδει μετὰ ταῦτα ὡς νὰ ὑπῆρχε πράγματι.

Ἀνάλογο πάθημα μὲ τὸ πάθημα τοῦ ἐντίμου ράφτη θὰ μᾶς φανερώσῃ τὴν αἰτία τῆς ὑστερικῆς μεταβολῆς τῶν ἐνεργειῶν τοῦ καλοῦ πατριώτη.

Ἡ πατριωτικὴ καρδιά του ἐξῆλεψε πάντοτε τὸ σεμνὸ ἔργο τοῦ Ἐθνομάρτυρος, κ' ἐπεχείρησε μάλιστα κάποιο ἔργο συγγενὲς καὶ πολὺ τιμητικὸ γιὰ τὸν ἔργατη. Ὅταν ὅμως ἐπανελθόντα ἡ ὑπερβολὴ τοῦ θερμικοῦ ἔργου Ρωμιοῦ ἀδεεστάτα τὸν ἐδάφτισε Ρήγα, ὁ ἐνθους καθηγητὴς δὲν ἀντεστάθη στὸν πειρασμό, ἀλλὰ παρεσύρθη, ἐπλανήθη κ' ἐπίστευσε ὅτι μαζὴ μὲ τ' ὄνομα καιρὸς εἶνε νὰ φορέσῃ τὴν ὑπερόχον Ὀντότητα καὶ νὰ μιμηθῇ τὰς πράξεις τῆς. Ἐτόνισε λοιπὸν πολεμικὸ θούριον, λησμονῶντας ὅτι δὲν προκαλεῖ σ' ἄρματα τὰ σκορπισμένα δὲ λησμονία στὴς ὀπλιτὶς παιδιὰ τῆς Πατρίδας, ἀλλ' ὅτι νοθεύει πα.δὶα ν' ἀπειθαρχοῦν, σπρώχνει λαὸν εὐνομούμενον πρὸς τὴν ὀχλοκρατίαν καὶ ρίχνει Κράτος ἀπροσπαράσκευον δὲ πόλεμον.

Γιὰ μᾶς τὸ ψυχολογικὸ φαινόμενο τῆς αὐταπάτης ἐξηγεί ὅλα.

Ἡ αὐταπάτη ἡ ὁποία ἐπιτρέπει στὸν συμπαθῆ ράφτη νὰ μιλήσῃ περὶ Τσάρου ἐξαδέφφου του, αὐτὴ ἐπέτρεψε στὸν συμπαθέστερον καθηγητὴν τὰ φοβερά ψέμματα ποῦ ἐξεστάνισεν στὸ φαγοπότι, ὅπως αὐταπατάμενοι ἐψεύδοντο καὶ οἱ ὁμοτράπεζοι του Παιριαιώτες φανταζόμενοι ὅτι «ἡσθιον ἀντακαῖον» ἐν ᾧ ἔτρωγαν ἀπλούστατα χαβιάρι.

Ἐτοῖς ἐξηγήσαμε τὴν ἀπότομν ἀλλαγὴν, ἐπικαλούμενοι τὸ ἀσυνείδητον διὰ τὰ τελευταῖα κουνδονίζοντα καὶ ἀλόκατα λόγια του.

Καθόσον ἀλοιώτικα δὲν εἶνε δυνατό νὰ ἐξηγηθῇ τὸ πῶς ὁ ἀγαθὸς πολίτης, ὁ τίμιος καθηγητὴς, ὁ καλὸς πατριώτης θὰ ἐπάσχιζε νὰ ἐμφυσήσῃ ἀμετρον ἐνθουσιασμόν στοὺς πολίτας καὶ στοὺς φοιτητάς. ἐν-

θουσιασμόν στραβὸν φέροντα στὴν ὀχλοκρατίαν κ' ἐκθε δὲ συμφορὰς ἀνυπολογίστους.

Αὐτὰ εἶχαμε νὰ ποῦμε ἐπὶ τέλους, συσταίνοντας νὰ ρίξουν λίγο νερὸ στὸ κρασί τους ὅσοι ὅσοι θερμικοὶ καὶ ὑπεράγαν ἰδεολογοῦντες ἐξακολουθοῦν τὸ ἔργον ἀδιορθωτῶν Ταρταρίνων.

«Ἐνθους» ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι, κ' ἐννοοῦσαν ὅτι στὸ σῶμα τοῦ ἐνθουσιασμένου ἀνθρώπου ἐκατοίκουν ἓνας Θεός.

Θεὸς καλὸς καὶ φρόνιμος κ' εὐεργετικὸς ἐνέπνευσε στὸν κ. Καζάζην τὸ ταξίδι του στὸ Παρίσι καὶ στὴ Λόντρα.

Θεὸς ἀγαθὸς τὸν ἐνουθέτησε νὰ συμβουλευσῇ τὸ λαὸν νὰ ἐμπνήσῃ καὶ νὰ ζητήσῃ τὴ στρατιωτικὴ ὀργάνωσιν τοῦ Κράτους.

Ἐνθους δέβαια ἦτο καὶ ὁ ἀγορεύσας στὸ Τσίμπουσι, ἀλλὰ μέσα του εἶχε κάποιον ἄλλο Θεὸν, ἓνα Θεὸν ὀλέθρου, τὸν κακὸν Δαίμονα ὁ ὁποῖος ἔφερε τὸ Κράτος ἀνέτοιμο δὲ πόλεμον κατὰ τὸ ἐξορκισμένο 97.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΡΑΜΑΣ

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Μυζιώτης. Καλημέρα, Κασιδάκη.

Κασιδάκης. Καλημέρα, ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

Μυζιώτης. Ἀπὸ τοῦ φρεναλόγου. Πῆγαν νὰ μοῦ πεῖ τὸ χαραχτήρα.

Κασιδάκης. Καὶ τί σοῦ εἶπε;

Μυζιώτης. Μοῦ εἶπε πῶς ἔχω ὠραϊότατο! χαραχτήρα.

Κασιδάκης. (ἀπαντᾷ εἰρωνικά, ἐπειδὴ ἀρχίζει νὰ ζουλεβεῖ). Σωστὰ σοῦ εἶπε... νομίζω... κρίνοντας ἀπὸ τὸ πρόσωπό σου... Τώρα θὰ πᾶω κ' ἐγώ.

Μυζιώτης (πεισικτωμένος). Ἐσύ; Εἶναι περὶ τὸ.

Κασιδάκης. Γιατί περὶ τὸ;

Μυζιώτης. Γιατί ἐσύ... ἐσύ δὲν ἔχεις χαραχτήρα.

Βλάχος (καλοπιαστικά). Πές μου, πῶς τοῦ φάνηκε τοῦ κόσμου ὁ Οἰδίπους μου. Θέλω νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν. Πές μου, σὲ παρακαλῶ.

Φίλος. Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν, σὰ βαρετὸ εἶταν τὸ δρεξμα.

Βλάχος (ἀγαναχτισμένα). Καθόλου! Ἐπὶ τὸ λές! Ἄν τὸ νόμιζε ὁ κόσμος βαρετὸ, θὰν τὸ σφύριζε.

Φίλος. Δὲν εἶναι, Βλάχο μου, φυσιολογικὸ ἀφτὸ ποῦ λές... Ἀδύνατον νὰ χασμουριέσαι καὶ νὰ σφυρίζεις μαζί.

Κ. ΤΕΦΑΡΙΚΗΣ

στὸν κήπὸ σου καὶ διασκεδάζω μὲ τ' ἄνθρα καὶ τὰ δέντρα καὶ σ' αὐτὲς τίς πηγὰς λούζομαι. Γι' αὐτὸ ὁμορφὰ εἶναι καὶ τ' ἄνθρα καὶ τὰ δέντρα, ἐπειδὴ ποτίζουνται ἀπὸ τὰ λουτρά μου. Καὶ κῦττα ἂν εἶναι σπασμένο κανένα ἀπὸ τὰ δέντρα σου, ἂν εἶναι κανένα πωρικὸ κομμένο, ἂν ἔχει καμμιὰ ρίζα λουλουδιοῦ πατηθεῖ, ἂν εἶναι καμμιὰ πηγὴ βολωμένη. Καὶ χαίρου ὅτι μονάχα ἐσύ ἀπὸ τοὺς ἀθρώπους στὰ γεράματα εἶδες αὐτὸ τὸ παιδί».

Ἀφοῦ εἶπεν αὐτὰ, πέταξε σὺν ἀηδονάκι στὴς σμερτιές καὶ, πηδῶντας ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί, ἀνέμεσ' ἀπὸ τὰ φύλλα ἀνέβηκε στὴν κορυφὴ. Εἶδα καὶ τίς φτερυγὰς του στοὺς ὅμους, καὶ δὲν ξανάειδα πιά οὔτε αὐτὰ, οὔτε αὐτό. Κι' ἂν δὲν ἐβγαλὰ τοῦ κήκου τούτες τίς ἀσπρὲς καὶ δὲν ἀποκουτῆθῃκα στὰ γεράματά μου, στὸν ἔρωτα, παιδιὰ μου, εἴστε ἀφιερωμένοι κι' ὁ ἔρωτας νοιάζεται γιὰ σὲς.

Δ'. Πολὺ εὐχαριστήθηκαν σὰ νᾶκουγαν παραμυθί κι' ὅχι ἱστορίαν καὶ ρωτοῦσαν.

— Τί εἶναι τέλος πάντων ὁ ἔρωτας; τί πράγμα, παιδί ἡ πουλί καὶ τί δύναμις ἔχει;

Πῶς λοιπὸν ὁ Φιλητᾶς τοὺς εἶπε:

— Θεὸς εἶναι, παιδιὰ μου, ὁ ἔρωτας· νέος κι' ὁμορφος καὶ πετούμενος· γιὰ τοῦτο καὶ μὲ τὰ νεῖστα χαίρεται καὶ τὴν ὁμορφιὰ ἀναζητεῖ καὶ τίς ψυχὲς ἐν-

θουσιάζει. Κ' ἔχει τόση δύναμις, ὥστε μῆτε ὁ Δίας ὀρίζει τὰ στοιχεῖα, ὀρίζει καὶ τὰ σπῆρα, ὀρίζει κι' αὐτοὺς τοὺς θεούς· μῆτε σὲς δὲν ὀρίζετε τόσο τὰ γίδια καὶ τὰ πρόβατα· τὰ ἄνθρα ὅλα τοῦ ἔρωτα ἔργατα εἶναι· κι' αὐτὰ τὰ δέντρα αὐτοῦνοῦ καμώματα· γι' αὐτὸν καὶ τὰ ποταμια τρέχουν κ' οἱ ἀνέμοι φυσοῦν. Γνώρισα ἐγὼ καὶ βουδάλι ποῦ ἐρωτεύθηκε καὶ σὰ νὰ τὸν κέντησε βοῦδῶμυγα, μούγκριζε καὶ τράγο, ποῦ ἀγάπησε γίδα καὶ πικντοῦ τὴν ἀκολουθοῦσε. Κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἤμουνα νέος κ' ἐρωτεύθηκα τὴν Ἀμαρυλλίδα· καὶ μῆτε φαί θυμίζομαι, μῆτε πιστὴ ἔβανα στὸ στόμα μου, μῆτε κοιμώμουν. Πονοῦσε ἡ ψυχὴ μου, χτυποῦσε ἡ καρδιά μου· τὸ κορμί μου πᾶγονε· φώναζε σὰ νὰ μ' ἔδερναν· σάπαιναν σὰ νεκρός· στὰ ποταμια ἔμπαιναν σὰ νὰ καιγόμεν· ἐκράζα βοήθεια τὸν Πάνα, γιατί κι' αὐτὸς ἀγάπησε τὴν Πύτη. Εὐχαριστοῦσα τὸν ἀντίλαλο ποῦ τὸνομα τῆς Ἀμαρυλλίδας ὕστερ' ἀπὸ μένα φώναζε.

Τοῦτο εἶπε καὶ σὺρξυλιν γιὰτί τὰ βόδια μου γήτευαν, μὲ τὴν Ἀμαρυλλίδα δὲ μούφερναν. Γιατί δὲν ὑπάρχει κανένα τοῦ ἔρωτα γιαιτρικὸ, ποῦ νὰ πίνεται, ποῦ νὰ τραῦγεται, ποῦ νὰ λέγεται μὲ τραγοῦδια, ἐξὸν ἀπὸ τὸ φιλεῖ κι' ἀπὸ τ' ἀγκαλιασμά κι' ἀπὸ τὸ πλάγιασμα μὲ γυμνὰ κορμιά.

Ε'. Ὁ Φιλητᾶς λοιπὸν, ἀφοῦ τοὺς ἔμαθεν αὐτὰ,

φεύγει σὺν τοῦδωσαν λίγα τυριά κ' ἓνα κατσακάκι κερατιακό πιὰ. Κ' ἐκεῖνοι ἀμὰ ἔμειναν μονάχοι, ἐπειδὴ τότες πρωτάκουσαν γιὰ ἔρωτα, στὴν ψυχὴ τους ἐννοίωσαν πὺ βαθεῖα λύπη κι' ὅταν τὴ νύχτα γύρισαν στὰ σπιτία τους, παράβαναν τὰ δικά τους μὲ τὰ ὅσα ἄκουσαν.

— Πονοῦν οἱ ἐρωτευμένοι κ' ἐμεῖς. Δὲ νοιάζονται γιὰ τίποτες· κ' ἐμεῖς δὲ νοιάζομαστε. Νὰ κοιμηθοῦν δὲ μπορούν· μὰ τώρα κ' ἐμεῖς τὸ ἴδιο πάσχουμε. Θαρροῦν πῶς καίγουνται· κ' ἐμεῖς ἔχουμε τὴ φωτιά. Θέλουν νὰ βλέπει ὁ ἓνας τὸν ἄλλον· γιὰ τοῦτο παρακαλοῦμε γλ' ἡγορότερα νὰ ξημερώσει. Ἀπάνου κάτου αὐτὸ εἶναι ὁ ἔρωτας· καὶ ἀγαπιόμαστε χωρὶς νὰ τὸ ξέρουμε. Μὰ ἂν εἶναι τοῦτο ὁ ἔρωτας κ' ἐγὼ ὁ ἀγαπῶν, γιατί λοιπὸν ὑποφέρουμε αὐτὰ; καὶ γιατί ζητᾶμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον ἀληθινὰ τὰ εἶπεν ὅλα ὁ Φιλητᾶς. Τὸ παιδί, ποῦ ἦταν στὸν κήπο, εἶδαν κ' οἱ πατέρες μας σ' ὄνειρο ἐκεῖνο καὶ νὰ βόσκουμε ἐμεῖς τὰ κοπάδια πρόσταξε. Πῶς μπορεῖ νὰ τὸ πιάσει κανένας; Μικρὸ εἶναι καὶ θὰ φύγει. Καὶ πῶς μπορεῖ κανένας νὰ τοῦ ξεφύγει; Φτερά ἔχει καὶ θὰ τὸν φτάσει. Πρέπει νὰ παρακαλέσουμε τίς Νύμφες νὰ μᾶς βοηθήσουν. Μὰ μῆτε ὁ Πάνας βοήθησε τὸ Φιλητᾶ, ὅταν ἀγαποῦσε τὴν Ἀμαρυλλίδα. Λοιπὸν ὅσα γιαιτρικά εἶπεν, αὐτὰ